

Sygn. akt V KK 426/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 grudnia 2017 r.,
sprawy **W.G.**
skazanego z art. 291 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 13 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W.G. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 26 lutego 2014 r. do dnia 14 września 2014 r., w miejscowości W. nabył od nieustalonej osoby ciągnik rolniczy marki C. o wartości 150.000 złotych, wiedząc o tym, iż pochodzi on z przestępstwa kradzieży dokonanej w dniu 26 lutego 2014 r. na szkodę A.K., tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w S. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie z art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez obrońcę oskarżonego.

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od tego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając:

I. rażące naruszenie przepisów prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 413 § 1 pkt. 6 k.p.k. poprzez pominięcie tego przepisu prawa materialnego w podstawie skazania i wymiaru kary,

II. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie:

– przepisu art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.pk. oraz art. 5 § 2 k.p.k., które to skutkowało stwierdzeniem, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, brak jest podstaw do sformułowania wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej, przy jednoczesnym braku wskazania jakichkolwiek dowodów przemawiających za takimi ustaleniami, a w konsekwencji brak dostatecznego uzasadnienia w zakresie kary i rażące naruszenie standardów dowodzenia pozostające w bezpośrednim związku z określeniem wysokości kary co doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu rażąco surowej kary,

– przepisu art. 457 § 3 k.p.k. w ten sposób, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd II instancji nie odniósł się w całości do zarzutu naruszenia art. 4 § 1 k.k., a argumentacja Sądu zawierała istotne braki, uniemożliwiające ustalenie przyczyn nieuwzględnienia zarzutu, w którym to uzasadnianiu Sąd wskazał jedynie, że zarzut naruszenia art. 4 § 1 k.k. nie jest trafny, gdyż skutek nowelizacji kodeksu karnego zagrożenie karą za przypisany oskarżonemu czyn nie uległo zmianie, podczas gdy zarzut apelacji obejmował także uchybienie Sądu I instancji polegające na niewyjaśnieniu, która ustawa znajduje zastosowanie w sprawie, co ma wpływ na możliwość zastosowania wobec oskarżonego przepisu art. 152 § 1 k.k.w. w brzmieniu sprzed nowelizacji k.k.w., która weszła w życie w dniu 01.07.2015 r.,

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co prowadziło do jej oddalenia w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wyrok Sądu odwoławczego nie jest dotknięty uchybieniami, obligującymi Sąd Najwyższy do orzekania poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a te ostatnie uznać należy za chybione.

Wbrew wywodom skarżącego, mającym uzasadniać zarzuty rażącego naruszenia przepisów art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k., a także art. 457 § 3 k.p.k. w zakresie braku ustosunkowania się do całości argumentacji podniesionej w apelacji, a to naruszenia art. 4 § 1 k.p.k. w aspekcie możliwości stosowania wobec skazanego przepisu art. 152 k.k.w. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r., orzeczenie Sądu odwoławczego jest trafne. W takim zakresie, w jakim było to wymagane stosowanymi w rozpoznawanej sprawie przepisami prawa materialnego, Sąd Okręgowy rozważył podnoszony w apelacji zarzut obrazy art. 4 § 1 k.k. Słusznie też postąpił, uznając, że Sąd pierwszej instancji stosując nową ustawę, nie naruszył zasady wyrażonej w tym przepisie, obligującej go do stosowania ustawy obowiązującej w czasie orzekania, o ile ustawa obowiązująca w czasie popełnienia nie jest względniejsza dla sprawcy. Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) nie zmieniała przecież granic ustawowego zagrożenia kary za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k., a uzasadniając swoje stanowisko, Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, że – w jego ocenie – karą pozwalającą na osiągnięcie celów kary jest wyłącznie kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym. Dokonana wymienioną ustawą nowelizacja przepisów kodeksu karnego w zakresie przesłanek warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie miała zatem wpływu na treść wydanego w sprawie W.G. wyroku. Również uzasadnienie skarżonego wyroku przekonuje o tym, że akceptując wymiar oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, Sąd odwoławczy nie negował dopuszczalności stosowania poprzednio obowiązujących przepisów

Kodeksu karnego, ale uznał, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie dawałaby szans na realizację celów kary.

Co zaś się tyczy podnoszonego przez skarżącego naruszenia przepisu art. 4 § 1 k.k. z perspektywy możliwości skorzystania w przyszłości z warunkowego zawieszenia wykonania kary, stwierdzić trzeba, że zaskarżony wyrok nie wyklucza zastosowania w postępowaniu wykonawczym instytucji określonej w art. 152 § 1 k.k.w. Warunkowe zawieszenie wykonania kary w trybie art. 152 § 1 k.k.w. jest instytucją o charakterze materialnoprawnym, do której może mieć zastosowanie zasada określona w art. 4 § 1 k.k. Nie zmienia to jednak faktu, że jest instytucją postępowania wykonawczego i do sądu orzekającego w tym postępowaniu należy ocena tego, czy ustawa obowiązująca w czasie orzekania o dopuszczalności jej stosowania nie jest dla skazanego mniej korzystna od ustawy obowiązującej poprzednio (nie musi to być ustawa obowiązująca czasie popełnienia przestępstwa, ale także tzw. ustawa pośrednia).

Nie jest zasadnym zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k., którym obrońca starał się podważyć stwierdzenia Sądu Okręgowego w zakresie prognozy kryminologicznej skazanego. Zarzut ten, pod pozorem opisywanego naruszenia prawa procesowego godzi w wymiar orzeczonej kary i jako taki, nie może być przedmiotem rozpoznawania na etapie postępowania kasacyjnego. Zatem już tylko na marginesie zauważyć trzeba, że argumenty na które powołuje się skarżący, zarzucając Sądowi odwoławczemu bezpodstawne poczytanie na niekorzyść skazanego jego demoralizacji i działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, są chybione w warstwie merytorycznej.

Zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy, który nie wymierzał oskarżonemu kary, lecz jedynie kontrolował, czy ta orzeczona przez Sąd pierwszej instancji nie nosi cech rażącej surowości, posłużył się pojęciem „zdemoralizowanego sprawcy” na określenie oskarżonego jako sprawcy, co do którego brak podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy, a brak ten odniósł do okoliczności popełnienia przestępstwa, przedstawionych zarówno w uzasadnieniu jego wyroku, jak i wyroku Sądu Rejonowego. Nie można zatem mówić, że to stwierdzenie jest gołosłowne.

W sytuacji, gdy do znamion ustawowych przypisanego W.G. przestępstwa nie należało działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie jest błędem potraktowanie tej okoliczności jako obciążającej oskarżonego.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w części dyspozytywnej postanowienia.